

Листопад
2016 рік,
№ 1

"Дзвіночок"

Ходить осінь по садах

Ходить усміхається

Ніби в казці швидко так

Кольори міняються

Під таким гаслом пройшло свято Осені у дошкільному навчальному закладі №25 "Дзвіночок" м. Олександрія. Усі дітки із задоволенням співали пісні, читали віршики, прославляючи осінь за її красу та врожаї.

Завітала до вихованців і сама винуватиця свята - щедра Осінь, яка розважала малят іграми та загадками, а на завершення вона усіх почастивала своїми дарами - смачними яблучками.

Осінь дарує нам різні фарби, безліч овочів і фруктів, а також досить мінливий настрій, який найбільш проявляється в дитячому віці. Саме тому так важливо, щоб вихователі в дитячому садку створили емоційно - позитивний настрій, естетичний розвиток, познайомили дошкільнят з рідною природою, навчили змальовувати всі фарби осінньої краси. З такою метою був проведений даний захід, адже завдяки йому було створено веселий настрій та яскраві емоції.

*Прощай осінь
Відшуміла осінь
Сивими дощами
Ї тепло відшуміла
В лінії з мурашками.
Облетіла листя,
Вже дерева голі
Лист здала вогні
Ще зелена хвоя.
Погорніла пале,
І кущі тернисті
Листе гербові
Калина в пам'яті.*

Олена Димлюк

ОСІННІ РАЙКИ

Видатний учитель, наш наставник - Василь Олександрович Сухомлинський

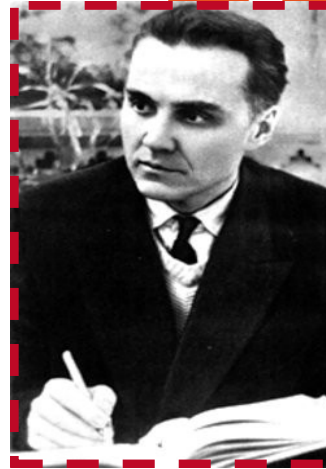
Його називають учителем учителів, видатним педагогом сучасності. У с. Павлиші Онуфріївського району діє середня школа імені В.О.Сухомлинського, там йому встановлено пам'ятник. У шести залах педагогічно-меморіального музею, відкритого при школі у 1973 р., зберігаються 1700 експонатів, які розповідають про яскраве життя й багатогранну педагогічну, наукову діяльність заслуженого вчителя УРСР.

Батьківщина видатного педагога - село Василівка Онуфріївського району, де він народився 28 вересня 1918 року. Селянський хлопець із жаждою тягнувся до знань, усе життя вчився сам і вчив інших. Починав педагогічну діяльність у селах Онуфріївського району. Під час війни перебував на фронті. Після важкого поранення, списаний медкомісією з армії, учителював у школах Удмуртії. Повернувшись у рідні краї, деякий час очолював райвідділ освіти, а з 1948 по 1970 рік керував педагогічним колективом Павлиської середньої школи. Ще за життя Сухомлинського школа стала меккою багатьох тисяч педагогів, вихователів, студентів, батьків, журналістів.

Серце видатного педагога зупинилося 2 вересня 1970 року. Віддаючи данину шани своєму знаменитому земляку, 13-а сесія Кіровоградської міської ради 22 скликання рішенням від 6 березня 1998 року присвоїла В.О.Сухомлинському звання Почесного громадянина міста.

Структурні компоненти виховання громадянина

- перший компонент – бесіди про громадянськість;
- другий компонент – рідна мова і рідне слово;
- третій компонент – казка у громадянському вихованні;
- четвертий компонент – музейна педагогіка;
- п'ятий компонент – робота з батьками.

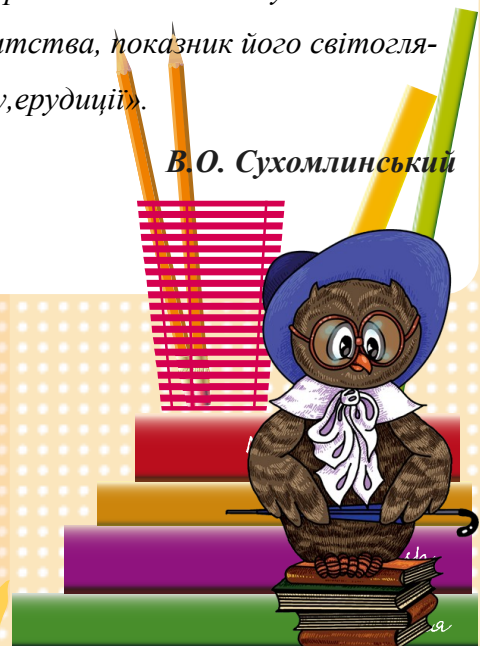

«Вихователь готується до хорошого заняття все життя... Така духовна і філософська основа нашої професії і технологія нашої праці: щоб дати дітям іскорку знань, вихователеві треба ввібрати ціле море світла»

В.О. Сухомлинський

«Урок – це дзеркало загальної і педагогічної культури вчителя, мірило його інтелектуального багатства, показник його світогляду, ерудиції».

В.О. Сухомлинський

Прочитайте дітям казки В.О. Сухомлинського

Співуча пір'їнка

Є на світі дивовижний птах — Стрепет. Він співає... чим, як ви думаєте, діти? Він співає крилом. Має він у своєму крилі особливу співучу пір'їнку. Летить Стрепет, і коли захочеться йому співати, то розправляє крила так, що співуча пір'їнка висувається і настроюється на спів. Лунає тонкий свист. Схожий він і на звучання найтоншої струни, коли по ній водити смичком, і на пісню вітру в тонкій стеблині очерету.

Та ось трапилось лихо. Загубив Стрепет співучу пір'їнку. Випала вона й упала на землю. Захотілось Стрепетові поспівати, а співучої пір'їнки немає.

Маленький Сергійко знайшов на землі спі-

Ластівки прощаються з рідни краєм

Багато років під стріхою однієї хатини жили ластівки. Весною вони повертались з вирію, ластів'ят виводили, а восени відлітали в теплі краї. У хатині жили батько й мати, була в них дівчинка Оленка. Вона з нетерпінням чекала теплого весняного дня, коли з'являються ластівки. Це було для Оленки справжнім святом. Улітку дівчинка любила дивитись, як ластівки годують пташенят, вкладаються спати.

А восени, коли вони відлітали, Оленці ставало сумно: мовби розлучалася з дорогими друзями.

За кілька днів до відлітання ластівки збиралися великою зграєю, сідали на телефонних дротах напроти двору й довго там сиділи. Оленці здавалося, що ластівки сумують. Вона прислуха-

вучу пір'їнку Стрепета, підняв її, побіг — і пір'їнка заспівала.

Почув Стрепет спів своєї пір'їнки, прилетів до хлопчика й просить:

— Хлопчику, віддай мою співучу пір'їнку. Я не можу жити без пісні.

Повернув Сергійко Стрепетові співучу пір'їнку.

Багато років прожив на світі чоловік, що виріс з маленького Сергійка. Часто він згадував Стрепета, думав: «У кожній людини є своя співуча пір'їнка. Нещасливий той, у кого такої пір'їнки немає».

лась до їхнього тривожного щебетання й думала: "Чому це вони так довго сидять?"

І маму спитала:

— Чому?

— Вони прощаються з рідною землею. Бо дорога до теплого краю далека й важка.

Оленка підходила до зграйки ластівок, що сиділи на дротах. Їй дуже хотілося, щоб ластівки і з нею попрощалися.

В. О. Сухомлинський

ПРО СВОЮ БЕЗПЕКУ ДБАЄШ — ІНШИХ ТЕЖ ОБЕРІГАЄШ!

РИЗИКОВАННИЙ ПЛАН

У родині Василенків двоє дітей: Оксанці 10 років, Петрикові, як він любить казати, майже 5. Мамі треба вийти за покупками.

Знаючи дуже активний характер сина, вона напучує дітей.

— Маю піти ненадовго. Оксанко, прошу тебе, стеж за братом, а ти, — звертається до малого, — хоч хвилинку посидь спокійно і пограй у щось, подивися фільм.

Не хвилюйся, мамо, все буде добре, — запевняють діти.

Тільки-но за мамою зачинилися двері, подзвонила по телефону Оксанчина подруга. Зручно вмовившись на дивані, Оксанка прикипіла до трубки: розмова була цікава й нескінченна.

А Петько тим часом теж не дрімав. Як справжній розвід-

ник, він добре знав, куди мама поклала пакунок з його улюбленими цукерками — на верхню полицю шафи на кухні.

План операції щодо вилучення ласощів дозрів блискучо: стіл присунути до шаф-

ки, на стіл — табуретку, і ти біля об'єкта.

Сестра надійно прив'язана до телефону.

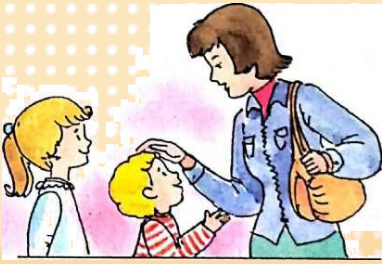
Тож уперед! Стіл підсунуто, табуретка — на столі, хитка трохи, правда. Але ж бойова операція без ризику не буває.

Петько на табуретці. Дверцята шафки відчинено. Ось він жаданий трофей, треба тільки трохи підтягнутися. Від надто стрімкого руху табуретка ковзає по гладенькій поверхні стола — і хоробрий розвідник з трофеєм у руці падає з табуретки на стіл, а сама табуретка — з грукотом на підлогу.

Хто б міг подумати, що деякі наші вчинки, здається безпечні та навіть приємні на перший по-

гляд, можуть образити наших рідних та друзів, а іноді і завдати шкоди! Хто скаже, що їсти сливи — це погано? А якщо з'їсти всі й не лишити нічого дорослим? Грати з друзями — це добре! А от галасувати під час гри й заважати старшим займатись своїми справами — вже погано. Кожен наш вчинок якимось чином впливає на життя тих, хто поруч з нами. Тож вчитимось бути уважними, завбачливими та відповідальними.

На шум прибігає Оксанка. Бачить зляканого брата, що добряче таки забився, з пакунком цу-керок у руках, а на порозі — схвилювана мама, яка, кинувши сумки, кидається до сина.

⇒ Ти не дуже забився, Петрику? Де болить? - обіймає вона малюлого.

⇒ Та нічого, я ж розвідник, - крізь сльози мимрить "герой".

⇒ Чого ж у мене діти неслухняні, - каже мама і рясні сльози котяться з її очей.

ЧОМУ ЖОВТІЄ ЛИСТЯ?

Цього разу Джмелик прийшов до Дослідницького центру Книжечки з букетом осіннього листя. Друзі, ви, мабуть, змовилися! — усміхнулася господиня. — Спершу Нотка принесла гілки горобини, потім Пензлик — зразки для гербарію. Сьогодні в моєму домі справжній листопад! Джмелик зрадив, побачивши всю свою команду:

— Добре, що ви всі тут! Може, хтось знає, чому пожовтіли ЛИСТОЧКИ?

Як не знати? — озвався Пензлик. — Послухай! Осінь фарби готувала, Потім все розфарбувала. У відерця наливала. Придивіться, все довкола Змішувала, чаклувала, Стало різнокольоровим! (Наталя Замрія)

Пензлику! Осінь, яка фарбує листя, це поетичний образ! — відповіла Книжечка. — Насправді...

Дівчинка взяла з полиці з дослідницьким обладнанням мікроскоп. (Яке іще обладнання є у дослідниці?). Поклала на предметне скло жовтий листочок і запросила Джмелика подивитися в окуляр:

Поглянь-но, друже, на цей листочок! Мікроскоп збільшує зображення об'єктів у багато разів і дозволяє побачити те, що непомітно незброєним оком.

Бачу, листочок й справді не просто пофарбований, а ніби розділений на маленькі кольорові клітинки! — здивовано вигукнув Джмелик.

Правильно, Джмелику! Все живе складається з дрібнесеньких цеглинок — клітин. Клітини рослин містять зелену речовину, яка називається *хлорофіл*. Він надає рослинам зеленого забарвлення, а також переробляє вуглекислий газ та воду на поживні речовини — крохмаль, цукор, білок. Тут і Пензлик не втримався, попросив подивитися у мікроскоп на листочок ясена.

— Цікаво ти розповідаєш, Книжечко! Виходить, осінь розфарбовує листя зсередини! — зробив свій висновок художник та повернувся до роботи.

З 12 по 16 вересня в дошкільному навчальному закладі проходив Тиждень знань Правил Дорожнього руху на тему: "Азбука безпеки на дорозі".

Легенда про осінь

Давно це було, у краї щасливим та квітучим. Ніколи не було там холодно, ніхто не сумував і не журився. Правив цим краєм цар, що мав одну доньку — царівну Осінь. Росла вона стрункою та гарною: мала коси, як золото, очі — як синє небо. Коли виповнилося їй вісімнадцять років, посватався до неї славний лицар Вересень.

Погодилась Осінь, бо припав їй до серця цей юнак. Лише висловила бажання, щоб приніс він весільний подарунок — перли заморські. Вирушив лицар у путь-дорогу, а царівна взялась до роботи — гаптувати вбрання весільне. Була вона вмілою та спритною — і за якийсь тиждень вигаптувала і фату, і сукню. Одного дня сиділа вона біля вікна світлиці. Раптом бачить: вершник скаче до палацу. То був чаклун Жовтень. Під'їхав, гарцюючи, до вікна й вітається:

— Здрастуй, царівно Осінь! Почув я про твою красу незрівнянну, і от я біля твоїх ніг. Прошу тебе, будь моєю дружиною! Привіз я весільні подарунки: парчу золоту і корали багряні.

Промовляє Жовтень, а водночас чарує, чарує — та й зачарував царівну Осінь. Забула вона свого нареченого і дала згоду

бути Жовтневі за дружину. Вже й день весілля з ним призначила. От і настав цей день. З усіх усюд з'їхалися гості. Лине музика, пісні величальні. Веселяться гості, п'ють мед-вино за здоров'я молодих, танцюють, співають. Саме в цей час Вересень повернувся з весільним дарунком. Зупинив коня й питає в людей:

— Що це святкують?

— Наша царівна Осінь за Жовтня заміж іде!

Побачила царівна Осінь, що небо затягло хмарами, визирнула у вікно — а там у траві перли розсипані. Вмить згадала вона про нареченого свого і зрозуміла, що була зачарованою. У гніві кинулась до Жовтня:

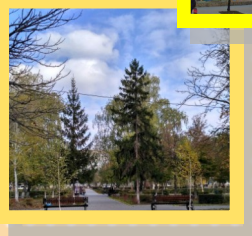
— Геть звідси, підступний! Хотів ти мене обдурити, так знай: не потрібен мені ні ти, ні твої подарунки!

Зажурилася Осінь, засумувала, але що їй робити? Пішла вона до мудрого Листопада за порадою, а той і каже:

— Не зможеш ти повернути назавжди свого синьобогого ласкавого Вересня, бо сильні чари має Жовтень. Проте позбався його подарунків, і тоді через рік прийде твій коханий. Однак лише на місяць. А зараз заспокойся й спочинь.

Так і зробила Осінь. Кинула шовки золоті, корали багряні, підхопив їх вітер та поніс. Зачепились дарунки Жовтня за гілки дерев — і стали ті золотисто-багряними, але сумною була їхня краса.

Багато води сплигло з тих часів. Бачили ви, як щороку, наприкінці вересня, вкривається земля сріблястою памороззю? То Вересень дарунки свої Осені приніс. Потім знову чаклує Жовтень: золото і корали — свої принади — по деревах розкидає. Плаче, тужить Осінь за своїм втраченим нареченим, і втішає її мудрий сивий Листопад.

*Редакція газети – 28001
Кіровоградська область,
м. Олександрія
вул. Кременчуцька, 40;
ДНЗ № 25
телефон (05235) 7-85-97*

